DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXIV | Warszawa, dnia 16 sierpnia 1947 r. | Nr 8

TREŚĆ:

Część A.

DZIAŁ OGÓLNY.

147

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 lipca 1947 r. o zmianie statutu organizacyjnego i przepisów o szczegółowym zakresie działania dyrekcji okręgowych kolei państwowych.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) zarządzam co następuje:

§ 1.

Do statutu organizacyjnego D. O. K. P. (Dz. Urz. M. K. z 1947 r. Nr 3, poz. 18) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 5 otrzymuje brzmienie: „Część decyzji i czynności wynikających z kompetencji dyrektora określonych w ust. 2, z wyjątkiem decyzji o charakterze zasadniczym, dyrektor przekazuje wicedyrektorom k. p., może jednak, gdy uzna to za konieczne w poszczególnych przypadkach, pewne sprawy poza sprawami nakazanymi do przekazania wicedyrektorom zastrzec sobie do decyzji oraz zmienić decyzję wicedyrektora z tytułu nadzoru. Spis decyzji i czynności nakazanych wzgl. zaleconych do przekazania wicedyrektorom zawiera osobne zarządzenie Ministra Komunikacji";

2) w § 2 po ust. 5 dodaje się nowy ust. 6 o brzmieniu:
„Dyrektor może przekazać niektóre decyzje i czynności wynikające z kompetencji dyrektora określonych w ust. 2, z wyjątkiem decyzji zasadniczych i podlegających przekazaniu wicedyrektorowi administracyjnemu, czasowo lub w poszczególnych przypadkach naczelnikom służb i biur dyrekcji";

3) § 3 otrzymuje brzmienie:
„1. Dyrektorowi dodanych jest do pomocy zasadniczo dwóch wicedyrektorów, administracyjny i techniczny.

2. Wicedyrektorzy podlegają dyrektorowi jako swojemu bezpośredniemu zwierzchnikowi.

3. Wicedyrektorzy decydują w imieniu dyrektora w sprawach przekazanych im przez dyrektora na podstawie zarządzenia Ministra Komunikacji, o którym mowa w § 2 ust. 5 zdanie ostatnie.

4. W razie ustanowienia jednego tylko wicedyrektora lub więcej niż dwóch wicedyrektorów zakres ich kompetencji zatwierdza Minister Komunikacji na wniosek dyrektora.

§ 2.

W § 1 przepisów o szczegółowym podziale czynności w D. O. K. P. (Dz. Urz. M. K. z 1947 r. Nr 3, poz. 18) pkt. 1 otrzymuje brzmienie: „zatwierdzanie wniosków, projektów i sprawozdań przedstawianych Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji do rozstrzygnięcia, zatwierdzenia lub do wiadomości, z wyjątkiem pozostawionych kompetencji wicedyrektorów;".

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1947 r.

Nr I. 1-1-19-47.

148

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 18 lipca 1947 r. w sprawie zniesienia biur wojskowych w DOKP.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz., U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) zarządzam co następuje:

§ 1.

1. Znosi się biura wojskowe w DOKP.

2. W miejsce zniesionych biur wojskowych w DOKP tworzy się:

1) działy do spraw wojskowych w wydziałach ruchu DOKP z kierownikami działów na czele, wchodzące administracyjnie w skład wydziałów ruchu, fachowo zaś podległe bezpośrednio wicedyrektorom technicznym kolei państwowych;

2) samodzielne referaty transportowe w wydziałach ruchu DOKP, podległe bezpośrednio naczelnikom służby ruchu, pośrednio zaś wicedyrektorom technicznym kolei państwowych;

3) samodzielne referaty reklamacyjno-wojskowe w biurach personalnych DOKP, podległe bezpośrednio naczelnikom biur personalnych DOKP i pośrednio wicedyrektorom administracyjnym kolei państwowych.

3. Szczegółową organizację oraz szczegółowy zakres czynności, jako też tryb pracy wymienionych wyżej komórek organizacyjnych, ustali tymczasowy regulamin zatwierdzony przez Ministra Komunikacji.

4. Wszelkie zmiany w przepisach o organizacji DOKP i oddziałów k. p., wynikłe w związku z niniejszym zarządzeniem, zostaną przeprowadzone osobnym zarządzeniem Ministra Komunikacji.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1947 r. Z tym dniem uchyla się:

1) rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1945 r. o ponownym utworzeniu biur wojskowych w DOKP (Dz. Urz. M. K. Nr 10, poz. 83),

2) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 listopada 1945 r. o podziale biur wojskowych w DOKP na działy (Dz. Urz. M. K. Nr 15, poz. 149).

Nr I. 1-1-16-47.

149

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1947 r. o kompetencji naczelników służby zasobów w DOKP w sprawie bezpośrednich zakupów za zwykłym rachunkiem.

W związku z postanowieniem okólnika Ministra Komunikacji z dnia 8 marca 1947 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 5, poz. 69) należy w § 7 ust. 2 przepisów o szczegółowym zakresie działania dyrekcji okręgowych kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. z 1947 r. Nr 3, poz. 18) do pkt. 1) dodać nowy pkt. „1a" o brzmieniu następującym:

„1a) Przygotowywanie do decyzji naczelnika służby spraw zakupu materiałów za zwykłym rachunkiem, w drodze ustnej umowy, do wysokości 100.000 zł w jednym przypadku;".

Nr I. 1-116-5-47.

150

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 10 lipca 1947 r. w sprawie zwrotu legitymacji urzędowych.

Stosownie do okólnika Nr 34 Prezydium Rady Ministrów Nr 0-III-29/2 z dnia 28 czerwca 1947 r. legitymacja, jako dokument wydany do użytkowania, podlega zwrotowi na każde żądanie władzy (instytucji), która ten dokument wydała, lub innej uprawnionej do zatrzymania lub odbioru legitymacji.

Nr G. 4-8-19-47.

151

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 sierpnia 1947 r. w sprawie kontroli wydawnictw drukowych Ministerstwa Komunikacji przeznaczonych do rozpowszechniania.

Podaje się do wiadomości tekst wyjaśnienia Biura Prawnego Prezydium Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1947 r. Nr 53-14-20:

Według art. 2 dekretu z dnia 5 lipca 1946 r. o utworzeniu Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk (Dz. U. R. P Nr 34, poz. 210) należy do zadań tego urzędu kontrola rozpowszechniania publikacji wszelkiego rodzaju za pomocą druku. Wobec tego kontrolą przewidzianą w art. 2 cyt. dekretu, objęte są także druki, wydawane przez władze państwowe, a więc i wydawnictwa drukowe Ministerstwa Komunikacji, przeznaczone do rozpowszechniania.

Główny Urząd Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk ma zatem podstawę prawną do żądania przedstawienia mu urzędowych publikacji dla uzyskania zezwolenia na ich rozpowszechnienie.

Nr I. 1-26-47.

152

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 12 lipca 1947 r. w sprawie racjonalnego zużywania papieru.

Podaje się zarządzenie Prezydium Rady Ministrów w sprawie **racjonalnego zużywania papieru** do bezwzględnego stosowania i wydania odnośnych zarządzeń podległym jednostkom służbowym:

„W ogólnych wysiłkach oszczędnościowych uderza w sposób rażący wysoce nieekonomiczne gospodarowanie papierem przez aparat administracyjny, przybierające często postać marnotrawstwa. Jest to zjawisko tym bardziej szkodliwe, że wobec trudności w zaopatrzeniu w papier wogóle, marnotrawienie tego materiału do celów biurowych, zmniejsza automatycznie nasze możliwości zaspokojenia potrzeb znacznie ważniejszych, jak szkolnictwo, cele naukowe, kulturalne i t. d.

Celem zracjonalizowania zużycia papieru w biurach ustalam następujące wytyczne:

1. W korespondencji zewnętrznej należy używać zasadniczo formatu A5 w układzie pionowym. Formatu A4 należy używać tylko wtedy, gdy treść pisma nie mieści się na obu stronach formatu A5. Należy również dążyć do stosowania na szerszą skalę pocztówek (format A6).

2. W korespondencji wewnętrznej, a **nawet międzyurzędowej** należy stosować blankiety bez nadruku, a zaopatrzone jedynie w stempel instytucji.

3. Odstępy między wierszami winny być zredukowane do minimum.

4. Marginesy mogą być szersze tylko w tych przypadkach, gdy przewiduje się czynienie na piśmie poprawek. Przy pismach, które przekraczającą swą objętością jedną stronicę, należy stosować marginesy na stronicach nieparzystych z lewej strony, na parzystych z prawej strony.

5. Do notatek, brulionów i korespondencji wewnętrznej należy w pierwszym rzędzie wykorzystywać wszelką makulaturę.

6. Jeżeli zachodzi konieczność zrobienia wielopisów, należy przeprowadzić kalkulację między kosztami powielania i drukowania.

7. **Na brulion odpowiedzi i decyzji należy zużyć niezapisane części pisma, które wpłynęło do załatwienia.** Należy także stosować na jak najszerszą skalę odręczne załatwianie na piśmie wpływającym. Załatwienie odręczne daje oszczędność nie tylko papieru, lecz i pracy ludzkiej.

8. Należy stosować odpowiedni gatunek papieru w zależności od tego:

a) czy pismo nosi charakter dokumentu, korespondencji zewnętrznej, korespondencji wewnętrznej, brulionu,

b) czy pismo ma być wypełnione ołówkiem, atramentem czy na maszynie.

9. Wszelkie wzory druków i formularzy należy opracować w porozumieniu z Komisją Druków, powołaną przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym".

Nr G. O.-3-55-47.

DZIAŁ PERSONALNY.

153

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 czerwca 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 11 stycznia 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w razie pełnienia czynności służbowych poza stałym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U.R.P. Nr 55, poz. 309) w brzmieniu rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 288) i z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 295) zarządzam co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 11 stycznia 1946 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w razie pełnienia czynności służbowych poza stałym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia (Dz. Urz. M. K. Nr 3, poz. 28) w brzmieniu zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 4 stycznia 1947 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 1, poz. 4) wprowadza się zmiany następujące:

1. § 17 otrzymuje brzmienie:

„Diety wynoszą dziennie 450 zł. Przy podróżach do m. st. Warszawy, do m. Gdańska i pow. gdańskiego, do m. Gdyni lub pow. morskiego oraz na teren Ziem Odzyskanych z wyjątkiem pow. gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego diety wynoszą 500 zł dziennie".

2. § 38b otrzymuje brzmienie:

„O ile pracownik z braku miejsca nie mógł korzystać i nie korzystał z bezpłatnych noclegów służbowych w domu noclegowym, przysługuje mu zwrot kosztów noclegu w wysokości rzeczywiście poniesionej. Fakt niemożności korzystania z noclegów w służbowym domu noclegowym powinien być uwidoczniony w postaci adnotacji służbowej na rozkazie podróży służbowej (delegacji)".

3. § 38 d otrzymuje brzmienie:

„W przypadku nieprzedłożenia rachunku pracownikowi służy prawo tylko do ryczałtu w wysokości zł 100 za każdą noc spędzoną w miejscowości, będącej celem podróży służbowej lub delegacji; albo w innej miejscowości w warunkach określonych w § 38 a ust. (2)".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 9 czerwca 1947 r.

Nr Pers. 2-410-77-47.

154

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 czerwca 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie zarządzenia Ministra Komunikacji o ryczałtach objazdowych dla nadzorców dróg i mostów, pozostających na etacie państwowym.

Na podstawie § 32 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych

poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289) i z dnia 23 maja 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 208) zarządzam co następuje:

§ 1.

§ 2 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 lutego 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu o ryczałtach objazdowych dla nadzorców dróg i mostów, pozostających na etacie państwowym (Dz. Urz. M. K. Nr 3, poz. 29) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 2 (1) Ryczałt objazdowy wynosi:

1) na terenie powiatu i miasta Gdańska, powiatu morskiego i miasta Gdyni oraz na Ziemiach Odzyskanych, z wyjątkiem powiatu gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego, 1.600 zł miesięcznie;

2) na pozostałym obszarze kraju 1.400 zł miesięcznie".

§ 2.

Po ust. (1) wstawia się nowy ust. (1a) w brzmieniu następującym:

„(1a) Dodatek do każdego kilometra objazdu przewidzianego w miesiącu wynosi na obszarze całego kraju 2,5 zł za każdy kilometr przebytej drogi".

§ 3

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1947 r.

Nr Pers. 2-111-7-47.

155

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 czerwca 1947 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o ryczałtach obchodowych dla funkcjonarjuszów przydzielonych do nadzoru dróg wodnych.

Na podstawie § 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r., o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz U. R. P. Nr 41, poz. 228) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289) i z dnia 23 maja 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 208) zarządzam co następuje:

§ 1.

Funkcjonariuszom, którym powierzono nadzór techniczny nad stanem rzek (dróg wodnych) lub sieci telefonicznych przy drogach wodnych, przyznaje się zamiast diet i kosztów przejazdu z tytułu obchodów i objazdów tych dróg ryczałt obchodowy.

§ 2.

1. Ryczałt obchodowy wynosi:

1) 1.600 zł miesięcznie na terenie powiatu i miasta Gdańska, powiatu morskiego i m. Gdyni oraz na Ziemiach Odzyskanych, z wyjątkiem pow. gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego;

2) 1.400 zł miesięcznie na pozostałym obszarze kraju.

2. Do ryczałtu ustalonego w ust. 1. pkt. 1) i 2) dolicza się dodatek po 2,5 zł za każdy kilometr przewidzianego w miesiącu obchodu.

3. W razie dostarczenia z urzędu zaprzęgu konnego, roweru skarbowego lub łodzi motorowej dodatek kilometrowy nie przysługuje.

4. Ilość przewidzianych obchodów (objazdów) w miesiącu zależnie od długości i ważności dróg ustalają właściwe terytorialnie okręgowe dyrekcje dróg wodnych z uwzględnieniem lokalnych stosunków i potrzeb służbowych.

§ 3.

Ryczałty wypłaca się co miesiąc z dołu wraz z uposażeniem.

§ 4.

W razie przerw w obchodach (objazdach), trwających z jakiegokolwiek powodu dłużej niż 14 dni, niezależnie czy przerwa nastąpiła w jednym miesiącu kalendarzowym, czy na przełomie dwóch miesięcy, wstrzymuje się wypłatę ryczałtu za cały czas przerwy od dnia jej powstania.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1947 r.

Nr Pers. 2-111-5-47.

156

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1947 r. o organizacji i zakresie działania komisji weryfikacyjnych na P. K. P.

Na podstawie § 84, ust. (2) i § 103 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada

1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 299) zarządzam co następuje:

Rozdział 1.

Organizacja komisji weryfikacyjnych.

§ 1.

Zgodnie z § 84 ust. (1) i (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 299), zwanego w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia pragmatyką, tworzy się:

1) okręgowe komisje weryfikacyjne przy dyrekcjach okręgowych kolei państwowych;
2) Okręgową Komisję Weryfikacyjną przy Ministerstwie Komunikacji;
3) Główną Komisję Weryfikacyjną przy Ministrze Komunikacji.

§ 2.

Okręgowe komisje weryfikacyjne przy dyrekcjach okręgowych kolei państwowych, zwiąnych w dalszych paragrafach w skrócie D. O. K. P., są pierwszą instancją w sprawach weryfikacyjnych pracowników P. K. P., z wyłączeniem osób wymienionych w § 3.

§ 3.

Pierwszą instancją w sprawach weryfikacyjnych dyrektorów i wicedyrektorów kolei państwowych, kierowników osobnych urzędów P. K. P., podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji oraz pracowników P. K. P. pozostających w stałej służbie w Ministerstwie Komunikacji jest Okręgowa Komisja Weryfikacyjna przy Ministerstwie Komunikacji.

§ 4.

Drugą instancją dla osób wymienionych w §§ 2 i 3 jest Główna Komisja Weryfikacyjna przy Ministrze Komunikacji.

§ 5.

1. Okręgowa komisja weryfikacyjna przy D. O. K. P. składa się z przewodniczącego i dwóch jego zastępców, mianowanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na wniosek dyrektora Biura Personalnego Ministerstwa Komunikacji, uzgodniony ze Związkiem Zawodowym Pracowników Kolejowych R. P. (Z.Z.K.), z 10 członków mianowanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na wniosek dyrektora kolei państwowych, uzgodniony z Z.Z.K., oraz z dziesięciu przedstawicieli Z. Z. K. zatwierdzonych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na wniosek Zarządu Głównego Z. Z. K.

2. Spośród pracowników należy powoływać do okręgowej komisji weryfikacyjnej pracowników etatowych i w miarę możności zatrudnionych w siedzibie dyrekcji.

§ 6.

W skład okręgowej komisji weryfikacyjnej przy Ministerstwie Komunikacji i Głównej Komisji Weryfikacyjnej przy Ministrze Komunikacji wchodzą:

1) po jednym przewodniczącym,

2) po jednym jego zastępcy,

3) po 4 członków — mianowanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na uzgodniony z Z. Z. K. wniosek dyrektora Biura Personalnego Min. Kom. spośród funkcjonariuszów Ministerstwa Komunikacji,

4) po 4 przedstawicieli Z. Z. K. zatwierdzanych i odwoływanych w trybie § 5 ust. 1.

5) po 4 przedstawicieli Związku Zawodowego Pracowników Państwowych (Z. Z. P. P.) zatwierdzanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na wniosek Zarządu Koła M. K. tegoż Związku.

§ 7.

1. Przedstawiciele Z. Z. K. i Z. Z. P. P wchodzą w skład komisji weryfikacyjnych z uprawnieniami i obowiązkami członków komisji.

2. Jeżeli w poszczególnych przypadkach nie postanowiono inaczej, rozumie się pod określeniem „członek komisji", używanym w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia, również przedstawiciela Z. Z. K. i Z. Z. P. P.

§ 8.

1. Dla załatwiania czynności referendarskich i kancelaryjnych oraz przeprowadzenia badań weryfikacyjnych mogą być przydzieleni do stałej pracy przy komisji weryfikacyjnej (sekretariacie) pracownicy (funkcjonariusze M.K.), w ilości uzasadnionej zakresem pracy danej komisji.

2. Pracowników do stałej pracy w okręgowych komisjach weryfikacyjnych przy D. O. K. P. przydziela właściwy terytorialnie dyrektor kolei państwowych na wniosek przewodniczącego komisji, do stałej zaś pracy w Okręgowej Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Komunikacji i Głównej Komisji Weryfikacyjnej przy Ministrze Komunikacji przydziela funkcjonariuszów Ministerstwa Komunikacji dyrektor Biura Personalnego M. K. na wnosek przewodniczących tych komisji.

3. Pracownicy (funkcjonariusze Ministerstwa Komunikacji) przydzieleni do stałej pracy przy komisjach weryfikacyjnych podlegają służbowo przewodniczącemu komisji.

§ 9.

1. Okręgowe komisje weryfikacyjne i Główna Komisja Weryfikacyjna obradują i wydają uchwały w kompletach weryfikacyjnych, złożonych z przewodniczącego komisji lub jego zastępcy i z wyznaczonych przez przewodniczącego dwóch członków komisji z listy mianowanych i z dwóch przedstawicieli Z. Z. K. z listy zatwierdzonej przez Ministra Komunikacji.

2. Do kompletów weryfikacyjnych, rozpatrujących sprawy pracowników P. K. P. pozostających w stałej służbie w Ministerstwie Komunikacji, a nie będących członkami Z. Z. K., wchodzą w miejsce dwóch przedstawicieli Z. Z. K. dwaj przedstawiciele Z. Z. P. P., wyznaczeni przez przewodniczącego komisji z listy zatwierdzonej przez Ministra Komunikacji.

§ 10.

1. O właściwości okręgowej komisji weryfikacyjnej przy D. O. K. P. rozstrzyga przynależność służbowa pracownika do D. O. K. P. w chwili wszczęcia przeciw niemu postępowania weryfikacyjnego.

2. Dla pracowników osobnych urzędów P. K. P., podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, pierwszą instancją weryfikacyjną jest okręgowa komisja weryfikacyjna przy tej D. O. K. P., w której okręgu dany urząd się znajduje, przy czym decyzje w stosunku do pracownika, zastrzeżone w niniejszym zarządzeniu dyrektorowi kolei państwowych, wydaje kierownik danego urzędu.

§ 11.

1. Główna Komisja Weryfikacyjna może wyznaczyć do przeprowadzenia postępowania weryfikacyjnego inną okręgową komisję weryfikacyjną aniżeli wskazana w § 10.

2. Spory o właściwość okręgowych komisji weryfikacyjnych rozstrzyga przewodniczący Głównej Komisji Weryfikacyjnej.

3. Główna Komisja Weryfikacyjna jest również powołana do czuwania nad jednolitością postępowania okręgowych komisji weryfikacyjnych.

§ 12.

Przewodniczący, ich zastępcy i członkowie komisji weryfikacyjnych są w wykonywaniu swoich funkcji samodzielni i niezawiśli.

§ 13.

1. Członkowie komisji weryfikacyjnych mianowani (zatwierdzani) będą spośród pracowników o nieskazitelnym charakterze, zasłużonych w pracach niepodległościowych i nad budową demokratycznej Polski, oraz odznaczających się wybitnymi wartościami moralnymi.

2. Członkami komisji weryfikacyjnych nie mogą być mianowani (zatwierdzani) pracownicy:

1) karani dyscyplinarnie lub sądownie;

2) przeciw którym wdrożono postępowanie dyscyplinarne, weryfikacyjne, karno-sądowe, upadłościowe lub o ubezwłasnowolnienie.

§ 14

1. Mandat członka komisji weryfikacyjnej wygasa w razie:

1) rozwiązania stosunku służbowego;

2) prawomocnego ukarania w drodze dyscyplinarnej lub sądowej;

3) przejścia do służby w innej D. O. K. P.;

4) odwołania przez Ministra Komunikacji.

2. Mimo przejścia do służby w innej D. O. K. P. mandat członka komisji weryfikacyjnej nie wygasa w stosunku do spraw weryfikacyjnych, które zostały mu przed jego przejściem przydzielone jako członkowi — referentowi, lub co do których winien brać udział w komplecie weryfikacyjnym na skutek uprzedniego wyznaczenia go do kompletu przez przewodniczącego.

§ 15.

Mandat członka komisji weryfikacyjnej ulega zawieszeniu:

1) w czasie trwania postępowania wymienionego w § 13 ust. 2, pkt. 2);

2) w okresie zawieszenia w służbie.

§ 16.

1. Przewodniczący okręgowej komisji weryfikacyjnej przy D. O. K. P. i jego zastępca składają po mianowaniu przyrzeczenie wobec dyrektora kolei państwowych, a przewodniczący Okręgowej i Głównej Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Komunikacji i ich zastępcy wobec Ministra Komunikacji (zał. 1).

2. Członkowie komisji weryfikacyjnej po ich mianowaniu lub zatwierdzeniu składają przyrzeczenie wobec przewodniczącego komisji weryfikacyjnej (zał. 1).

§ 17.

Postępowanie weryfikacyjne i posiedzenia kompletu weryfikacyjnego są tajne. Poza człon-

kami kompletu weryfikacyjnego, referentem sprawy, pracownikiem weryfikowanym i jego obrońcą oraz protokólantem żadne inne osoby nie mogą być na posiedzeniach obecne. Na naradach, na których zapadają uchwały kompletu weryfikacyjnego, mogą być obecni jedynie członkowie kompletu.

§ 18.

1. Pracownikowi, przeciw któremu wdrożono postępowanie weryfikacyjne i któremu doręczono wezwanie do stawienia się przed kompletem weryfikacyjnym, wolno przybrać sobie obrońcę spośród pracowników P. K. P. lub funkcjonariuszów Ministerstwa Komunikacji.

2. Co do obowiązków i praw obrońcy tudzież warunków, jakim obrońca powinien odpowiadać,stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 4 Cz. I zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 22 sierpnia 1946 r. o organizacji komisji dyscyplinarnych i o postępowaniu dyscyplinarnym przeciw pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr 10, poz. 157), jeżeli przepisy niniejsze nie stanowią inaczej.

Rozdział 2.

Postępowanie weryfikacyjne.

§ 19.

1. Postępowanie weryfikacyjne składa się:

1) z badania weryfikacyjnego;

2) z obrad i uchwał kompletu weryfikacyjnego.

2. Postępowanie weryfikacyjne (badanie weryfikacyjne) zostaje wszczęte na skutek pisemnej decyzji przewodniczącego komisji weryfikacyjnej. Decyzję tę przewodniczący komisji weryfikacyjnej wydaje z własnej inicjatywy, na uzasadniony wniosek członka komisji weryfikacyjnej albo na skutek uzasadnionego doniesienia pisemnego lub ustnego osób trzecich. W razie ustnego zgłoszenia zarzutów przeciw pracownikowi przez osoby trzecie, przewodniczący komisji zarządza spisanie stawianych zarzutów w formie protokółu.

3. Celem ułatwienia komisji weryfikacyjnej kontroli nad przestrzeganiem przez pracowników obowiązków, określonych w § 19 ust. (1) pragmatyki, zwierzchnicy służbowi obowiązani są donieść drogą służbową przewodniczącemu okręgowej komisji weryfikacyjnej o każdym przypadku naruszenia przez podwładnego pracownika powyższych obowiązków.

4. Przewodniczący komisji weryfikacyjnej nie uwzględnia wniesionych zarzutów w razie ich bezzasadności albo obwinienia o czyny, nie mające związku z przepisami § 19 ust. (1) pragmatyki.

5. W razie nieuwzględnienia przez przewodniczącego komisji weryfikacyjnej wniosku o wszczęcie postępowania weryfikacyjnego, wydaje na żądanie jednego lub więcej członków komisji weryfikacyjnej ostateczną decyzję co do wszczęcia lub zaniechania postępowania weryfikacyjnego kolegium w składzie wylosowanych 5 członków komisji weryfikacyjnej. Decyzje zapadają w drodze uchwały większością głosów członków kolegium.

6. O wszczęciu postępowania weryfikacyjnego zawiadamia się pracownika na piśmie. Od decyzji o wszczęciu postępowania weryfikacyjnego nie ma środka prawnego.

§ 20.

1. Badanie weryfikacyjne, określone w poprzednim paragrafie, prowadzi lub prowadzenia badania nadzoruje wyznaczony przez przewodniczącego komisji weryfikacyjnej członek komisji, który jest zarazem referentem przydzielonej mu sprawy weryfikacyjnej od chwili jej wszczęcia aż do jej ukończenia.

2. Wymieniony w ust. 1 członek - referent prowadzi badanie bądź sam osobiście bądź też za pośrednictwem wyznaczonych przez przewodniczącego komisji, weryfikacyjnej na wniosek członka - referenta pracowników przydzielonych do stałej pracy biurowej przy komisji weryfikacyjnej lub za pośrednictwem organów dyrekcji okręgowej kolei państwowych, przy której istnieje komisja weryfikacyjna, wyznaczonych przez dyrektora kolei państwowych na wniosek przewodniczącego komisji.

3. Badanie weryfikacyjne przeciw osobom wymienionym w § 3 prowadzi członek - referent wyznaczony przez przewodniczącego Okręgowej Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Komunikacji lub pod nadzorem tego członka - referenta pracownik (pracownicy) wyznaczony przez Ministra Komunikacji na wniosek przewodniczącego tej komisji.

§ 21.

Na wniosek przewodniczącego komisji weryfikacyjnej właściwa władza zawiesza pracownika weryfikowanego w służbie. Z wnioskiem o zawieszenie w służbie przewodniczący występuje, jeżeli ze względu na rodzaj i doniosłość zarzucanego pracownikowi naruszenia obowiązków zachodzi konieczność usunięcia go w czasie postępowania weryfikacyjnego od pełnienia służby.

§ 22.

1. Z każdej czynności w toku badania weryfikacyjnego sporządza się protokół. Pracownikowi poddanemu weryfikacji należy dać możność wypowiedzenia się co do wszystkich czynionych mu zarzutów, przedstawienia ze swej strony dowodów oraz powoływania świadków i wreszcie stawiania świadkom pytań.

2. Odmowa lub nieusprawiedliwiona niemożność brania udziału przez pracownika poddanego weryfikacji w badaniu weryfikacyjnym nie wstrzymuje badania.

3. Prowadzący badanie przesłuchuje świadków, bada wszystkie okoliczności potrzebne do wyjaśnienia sprawy i zbiera dowody.

4. Prowadzący badanie lub kierujący nim członek - referent nie może wchodzić w skład kompletu weryfikacyjnego.

§ 23.

Jeżeli badanie weryfikacyjne nie wykazało naruszenia przez pracownika obowiązków określonych w § 19 ust. (1) pragmatyki, przewodniczący komisji weryfikacyjnej na wniosek członka - referenta umarza postępowanie weryfikacyjne.

2. O umorzeniu postępowania weryfikacyjnego zawiadamia się pracownika.

3. Jeżeli w toku badania lub po jego ukończeniu okaże się, że obowiązki które pracownik naruszył, nie należą do tych, nad których przestrzeganiem sprawuje kontrolę komisja weryfikcyjna lub, że pracownik popełnił przestępstwo przewidziane w ustawach karnych. i nie mające związku z przepisem § 19 ust. (1) pragmatyki — przewodniczący komisji weryfikacyjnej na wniosek członka - referenta umarza postępowanie weryfikacyjne i przesyła akta sprawy właściwej władzy celem pociągnięcia pracownika do odpowiedzialności dyscyplinarnej lub porządkowej albo celem sporządzenia doniesienia karnego.

4. W przypadkach określonych ust. 1 i 3 przewodniczący komisji weryfikacyjnej może, a na żądanie jednego z członków komisji weryfikacyjnej powinien, uzależnić sprawę umorzenia postępowania weryfikacyjnego lub przekazania akt właściwej władzy od decyzji kolegium (§ 19 ust. 5).

§ 24.

Członek - referent zamyka badanie weryfikacyjne, jeżeli uzna, że dostarczyło ono dowodów naruszenia przez pracownika obowiązków określonych w § 19 ust. (1) pragmatyki, powiadamia o tym badanego, zaznajamia go z treścią zebranych dowodów i zapytuje, czy wnosi o uzupełnienie badań i jeżeli nie zajdzie potrzeba uzupełnienia, przedstawia akta sprawy bezzwłocznie przewodniczącemu okręgowej komisji weryfikacyjnej.

§ 25.

1. Po otrzymaniu akt sprawy (badania) przewodniczący okręgowej komisji weryfikacyjnej bezwłocznie wyznacza członków kompletu weryfikacyjnego, ustala dzień, godzinę i miejsce posiedzenia kompletu oraz wzywa pracownika, przeciw któremu toczy się postępowanie, do osobistego stawienia się przed kompletem w czasie jego posiedzenia w celu wypowiedzenia się i udzielenia wyjaśnień w związku z toczącą się sprawą i zebranymi dowodami.

2. Członek kompletu weryfikacyjnego powinien wyłączyć się, jeżeli w stosunku do jego osoby zachodzi jedna z okoliczności wskazanych w § 35 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 22 sierpnia 1946 r. o organizacji komisji dyscyplinarnych i o postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko pracownikom przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. Urz. M. K. Nr 10, poz. 157) Niewyłączenie się stanowi powód do zaskarżenia przez weryfikowanego pracownika lub członka kompletu wydanej przez komplet uchwały przed Główną Komisją Weryfikacyjną (§ 32).

3. Wezwanie do stawienia się przed kompletem weryfikacyjnym powinno być doręczone weryfikowanemu pracownikowi przynajmniej na 14 dni przed posiedzeniem kompletu.

4. Niestawienie się wezwanego pracownika lub niemożność doręczenia mu osobiście lub zastępczo wezwania nie wstrzymuje biegu sprawy.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, ustanawia się obrońcę z urzędu, który uprawniony jest do przedsiębrania wszystkich czynności w zastępstwie pracownika weryfikowanego.

6. W razie usprawiedliwionego niestawiennictwa pracownika weryfikowanego przed kompletem, przewodniczący komisji weryfikacyjnej może posiedzenie odroczyć.

§ 26.

1. W ciągu siedmiu dni, licząc od dnia otrzymania wezwania do stawienia się, pracownik weryfikowany może przesłać bezpośrednio na ręce przewodniczącego komisji weryfikacyjnej zawiadomienie zawierające imię, nazwisko, stanowisko i siedzibę służbową wybranego obrońcy oraz jego oświadczenie o przyjęciu obrony. W ciągu tego samego terminu weryfikowany pracownik może prosić dyrektora kolei państwowych a pracownicy wymienieni w § 3 Ministra Komunikacji za pośrednictwem przewodniczącego komisji o wyznaczenie im obrońcy z urzędu.

2. Przewodniczący zawiadamia obrońcę o dniu, godzinie i miejscu posiedzenia kompletu weryfikacyjnego.

3. Pracownik weryfikowany i jego obrońca mogą pod nadzorem przeglądać akta sprawy weryfikacyjnej, z wyjątkiem urzędowych dokumentów o charakterze ściśle poufnym i protokółów posiedzeń niejawnych oraz sporządzać potrzebne odpisy.

§ 27.

1. Posiedzeniem kompletu weryfikacyjnego kieruje przewodniczący, który przestrzega porządku obrad, czuwa nad rzeczowym biegiem postępowania oraz udziela głosu biorącym udział w posiedzeniu.

2. Postępowanie weryfikacyjne przed kompletem weryfikacyjnym toczy się na podstawie materiału zawartego w aktach sprawy oraz na podstawie wyjaśnień i wywodów pracownika weryfikowanego oraz jego obrońcy. Treść akt sprawy przedstawia i referuje lub — na wniosek członka kompletu, pracownika weryfikowanego albo jego obrońcy — dosłownie odczytuje członek - referent.

3. Pracownikowi weryfikowanemu, jego obrońcy i członkom kompletu weryfikacyjnego służy prawo wypowiedzenia się co do poszczególnych zarzutów i dowodów, jak również członkom kompletu prawo stawiania pytań pracownikowi weryfikowanemu.

4. W razie niestosownego zachowania się pracownika weryfikowanego lub obrońcy w czasie posiedzenia kompletu, przewodniczący ma prawo po uprzednim dwukrotnym upomnieniu wydalić zachowującego się nieodpowiednio z sali posiedzeń. W razie wydalenia strony tok sprawy nie ulega przerwie.

§ 28.

1. Bezpośrednio po przeprowadzonym postępowaniu przed kompletem weryfikacyjnym odbywa tenże komplet w składzie przewidzianym w § 17 pod kierownictwem przewodniczącego tajną naradę, na której wydaje jedną z następujących uchwał:

1) o umorzeniu postępowania weryfikacyjnego;

2) o uzupełnieniu badania weryfikacyjnego;

3) o uznaniu się niewłaściwym i o przekazaniu akt sprawy właściwej władzy służbowej weryfikowanego pracownika celem pociągnięcia go do odpowiedzialności w sposób przewidziany innymi przepisami (§ 23 ust. 3);

4) o wystąpieniu do Ministra Komunikacji z wnioskiem o zwolnienie pracownika ze służby;

5) o wystąpieniu do Ministra Komunikacji o wydalenie pracownika ze służby.

2. Przy wydawaniu uchwały określonej w ust. 1 komplet weryfikacyjny opiera się tylko na faktach, okolicznościach i dowodach zawartych w aktach sprawy oraz na wyjaśnieniach pracownika weryfikowanego i jego obrońcy, złożonych przed kompletem weryfikacyjnym w czasie jego posiedzenia.

§ 29.

1. Uchwały weryfikacyjne zapadają zwykłą większością głosów członków kompletu weryfikacyjnego. Przy równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Do ważności uchwały zawierającej wniosek o wydalenie pracownika ze służby (§ 28 ust. 1 pkt 5) wymagana jest jednomyślność.

2. Pierwszy głosuje członek kompletu weryfikacyjnego zajmujący stanowisko hierarchicznie najniższe, a przy równości stanowisk najmłodszy wiekiem, ostatni zaś przewodniczący.

3. Członkowi kompletu weryfikacyjnego nie wolno wstrzymać się od głosowania.

4. Członek kompletu weryfikacyjnego, który głosował przeciw powziętej uchwale może bezpośrednio po głosowaniu zgłosić sprzeciw (votum separatum), co do zapadłej uchwały. Zgłoszony sprzeciw podlega zapisaniu do protokółu tajnej narady.

5. Sprzeciw, wymieniony w ust. 4, będzie uważany za cofnięty, jeżeli członek zgłaszający sprzeciw nie przedstawi przewodniczącemu komisji pisemnych motywów sprzeciwu w ciągu czternastu dni po dniu doręczenia mu odpisu uchwały (§ 31 ust. 3).

§ 30.

1. Z przebiegu posiedzenia kompletu weryfikacyjnego sporządza się protokół, który podpisuje przewodniczący i protokólant. Protokólanta wyznacza przewodniczący spośród członków komisji weryfikacyjnej lub spośród pracowników przydzielonych do stałej pracy biurowej przy komisji weryfikacyjnej. Protokół z tajnej narady sporządza członek kompletu wyznaczony przez przewodniczącego.

2. Powzięta uchwała weryfikacyjna (§ 28) powinna być sporządzona na piśmie i podpisana przez przewodniczącego i członków kompletu weryfikacyjnego, którzy za nią głosowali.

3. Sentencję uchwały przewodniczący ogłasza pracownikowi weryfikowanemu zaraz po jej uchwaleniu.

§ 31.

1. Uchwała weryfikacyjna, wymieniona w § 28 ust. 1 pkt. 4) i 5) powinna zawierać:

1) datę i miejsce jej powzięcia;

2) nazwę komisji weryfikacyjnej oraz imiona i nazwiska: przewodniczącego, członków kompletu weryfikacyjnego i protokólanta;

3) imię, nazwisko, stanowisko i siedzibę służbową pracownika poddanego postępowaniu weryfikacyjnemu oraz jego obrońcy;

4) przedmiot postępowania weryfikacyjnego;

5) sentencję uchwały;

6) uzasadnienie uchwały;

7) pouczenie o środkach prawnych.

2. W uchwale o umorzeniu postępowania weryfikacyjnego należy podać, czy umorzenie postępowania nastąpiło z powodu braku dowodów naruszenia przepisów § 19 ust. (1) pragmatyki czy też z powodu stwierdzenia, że pracownik w okolicznościach wymienionych w zarzutach omawianych przepisów nie naruszył.

3. Uchwałę weryfikacyjną, wymienioną w ust. 1, wysyła się pracownikowi, przeciw któremu uchwała zapadła, w ciągu siedmiu dni po jej powzięciu. W tym samym czasie przewodniczący doręcza odpis zapadłej uchwały członkowi kompletu orzekającego, który zgłosił sprzeciw (votum separatum).

4. Uchwałę przeznaczoną dla pracownika podpisuje przewodniczący komisji weryfikacyjnej i protokólant.

§ 32.

1. Od uchwały okręgowej komisji weryfikacyjnej, zawierającej wniosek o zwolnienie lub wydalenie ze służby, służy pracownikowi, przeciw któremu uchwała zapadła lub jego obrońcy, prawo wniesienia odwołania do Głównej Komisji Weryfikacyjnej przy Ministrze Komunikacji.

2. Odwołanie należy wnieść bezpośrednio na ręce przewodniczącego właściwej okręgowej komisji weryfikacyjnej w ciągu czternastu dni po dniu doręczenia uchwały.

3. Wniesione odwołanie jak również w terminie umotywowany sprzeciw członka kompletu (§ 29) przesyła przewodniczący okręgowe komisji weryfikacyjnej z dotyczącymi aktami bezzwłocznie Głównej Komisji Weryfikacyjnej.

§ 33.

Odwołanie odracza przedstawienie Ministrowi Komunikacji wniosku o zwolnienie lub wydalenie pracownika ze służby. Sprzeciw członka kompletu umotywowany w terminie odracza wykonanie powziętej uchwały.

§ 34.

1. Główna Komisja Weryfikacyjna rozpoznając odwołanie (sprzeciw) może:

1) odrzucić odwołanie jako spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną;

2) zarządzić uzupełnienie badania weryfikacyjnego;

3) uchylić uchwałę okręgowej komisji weryfikacyjnej i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia i powzięcia uchwały w I-szej instancji i w innym składzie kompletu weryfikacyjnego;

4) zatwierdzić uchwałę I-szej instancji lub zmienić tę uchwałę na jedną z przewidzianych § 28 ust. 1 pkt. 1), 2), 3) i 4), jeżeli odwołał się pracownik lub na każdą inną uchwałę przewidzianą w § 28 ust. 1, jeżeli rozpoznawany jest również lub wyłącznie sprzeciw członka kompletu weryfikacyjnego.

2. Postanowienia o których mowa w ust. 1, zapadają w drodze uchwały kompletu weryfikacyjnego Głównej Komisji Weryfikacyjnej. Przed zatwierdzeniem lub powzięciem przez komplet uchwały zawierającej wniosek o zwolnienie lub wydalenie ze służby, pracownik weryfikowany i jego obrońca powinni mieć możność wypowiedzenia się przed tym kompletem.

3. W postępowaniu przed Główną Komisją Weryfikacyjną stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące okręgowej komisji weryfikacyjnej, z tym zastrzeżeniem, że do zatwierdzenia uchwały komisji weryfikacyjnej I-szej instancji, zawierającej wniosek o wydalenie pracownika ze służby lub powzięcia takiej uchwały przez Główną Komisję Weryfikacyjną wymagana jest jednomyślność członków kompletu weryfikacyjnego Głównej Komisji Weryfikacyjnej.

4. Przeciw postanowieniu (uchwale) Głównej Komisji Weryfikacyjnej nie służy żaden środek prawny.

§ 35.

1. Postępowanie dyscyplinarne, wdrożone przeciw pracownikowi z tych samych powodów, dla których wszczęto postępowanie weryfikacyjne, ulega zawieszeniu na czas postępowania weryfikacyjnego.

2. W razie zwolnienia lub wydalenia pracownika ze służby na skutek wniosku komisji weryfikacyjnej — postępowanie dyscyplinarne określone w ust. 1, ulega umorzeniu.

3. Wątpliwości, czy naruszenie przez pracownika obowiązków ma cechy naruszenia obowiązków określonych w § 19 ust. (1) pragmatyki i czy powinno być przedmiotem postępowania weryfikacyjnego czy też dyscyplinarnego, rozstrzygają kolegialnie przewodniczący Głównej Komisji Weryfikacyjnej i przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, a w od-

niesieniu do pracowników wymienionych w § 3 — przewodniczący Głównej Komisji Weryfikacyjnej i przewodniczący Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej. W razie niedojścia do porozumienia decyduje Minister Komunikacji.

4. Naruszeń przez pracowników obowiązków określonych w § 19 ust. (1) pragmatyki nie kwalifikuje się w postępowaniu weryfikacyjnym i w uchwałach zespołu weryfikacyjnego jako występku lub wykroczenia służbowego w rozumieniu § 55 pragmatyki.

5. Listę pracowników zwolnionych i wydalonych ze służby na wnioski komisji weryfikacyjnych ogłasza Ministerstwo Komunikacji w Dzienniku Urzędowym M. K.

§ 36.

1. Postępowania weryfikacyjnego nie wdraża się, a wdrożone ulega umorzeniu bez względu na stadium, w jakim się znajduje w razie śmierci pracownika poddanego weryfikacji lub innych okoliczności, które według kodeksu postępowania karnego wyłączają ściganie.

2. Postępowanie weryfikacyjne powinno być jednak przeprowadzone na żądanie małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego albo rodzeństwa zmarłego, jeżeli żądanie takie przedstawione zostanie komisji weryfikacyjnej w terminie 3 miesięcy od dnia powstania okoliczności, o których mowa w ust. 1. W takim razie uchwała ogranicza się tylko do stwierdzenia naruszenia lub braku naruszenia przez pracownika przepisów § 19 ust. (1) pragmatyki.

3. Od uchwały umarzającej postępowanie weryfikacyjne, wydanej przez okręgową komisję weryfikacyjną, służy członkowi komisji, który głosował przeciw uchwale i założył sprzeciw (votum separatum) prawo uzasadnienia sprzeciwu w terminie czternastu dni od daty powzięcia uchwały (§ 29 ust. 5). Uchwała II instancji jest ostateczna (§ 32 ust. 3).

4. Rozwiązanie stosunku służbowego nie powoduje umorzenia postępowania weryfikacyjnego.

§ 37.

1. Uchwała okręgowej komisji weryfikacyjnej, od której nie wniesiono odwołania lub umotywowanego sprzeciwu w terminach przepisanych, staje się prawomocną z upływem tych terminów, uchwała (postanowienie) Głównej zaś Komisji Weryfikacyjnej — z chwilą jej wydania.

2. Prawomocna uchwała (postanowienie) weryfikacyjna, zawierająca wniosek o zwolnienie lub wydalenie pracownika ze służby podlega niezwłocznemu przedstawieniu Ministrowi Komunikacji. W tym celu przewodniczący komisji weryfikacyjnej przesyła odpis wymienionej uchwały wraz z aktami sprawy do Biura Personalnego Ministerstwa Komunikacji, które przedstawia sprawę Ministrowi Komunikacji.

Rozdział 3.

Wznowienie postępowania weryfikacyjnego.

§ 38.

1. Na prośbę pracownika zwolnionego lub wydalonego ze służby na skutek uchwały komisji weryfikacyjnej,a w razie jego śmierci na prośbę żony, krewnego wstępnego, zstępnego albo rodzeństwa oraz z urzędu na wniosek członka okręgowej komisji weryfikacyjnej, bez względu na rodzaj zapadłej uprzednio uchwały (§ 28 ust. 1) można wznowić postępowanie weryfikacyjne, jeżeli osoby te przedstawią takie nowe fakty i środki dowodowe, nieznane w poprzednim postępowaniu, które same przez się lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi i dowodami poprzednio zebranymi, mogą wpłynąć na zmianę zapadłej uchwały.

2. Prośbę (wniosek) o wznowienie postępowania należy wnieść na piśmie w ciągu trzydziestu dni od dnia, w którym osoby wymienione w ust. 1, powzięły w sposób dający się udowodnić, wiadomość o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 39.

1. Prośbę (wniosek) o wznowienie postępowania weryfikacyjnego rozpatruje Główna Komisja Weryfikacyjna bez udziału strony.

2. Uchwała Głównej Komisji Weryfikacyjnej jest ostateczna.

3. Główna Komisja Weryfikacyjna, jeżeli uzna za potrzebne, może skierować akta sprawy do okręgowej komisji weryfikacyjnej w celu stwierdzenia okoliczności i dowodów uzasadniających żądanie wznowienia.

4. Jeżeli Główna Komisja Weryfikacyjna postanowiła wznowić postępowanie weryfikacyjne, kieruje akta sprawy do tej okręgowej komisji weryfikacyjnej, która wydała uchwałę w danej sprawie, z poleceniem rozpatrzenia sprawy i powzięcia uchwały w innym składzie kompletu weryfikacyjnego.

§ 40.

1. Przy wznowionym postępowaniu weryfikacyjnym można powziąć w ramach niniejszego zarządzenia uchwałę także bardziej korzystną dla pracownika (byłego pracownika) od wydanej w poprzednim postępowaniu, lecz jedynie w tym przypadku, gdy wznowienie nastąpiło również lub wyłącznie na wniosek członka komisji weryfikacyjnej.

2. Pracownika powołuje się z powrotem do służby, jeżeli prawomocna uchwała weryfikacyjna, wydana we wznowionym postępowaniu weryfikacyjnym nie opiewa na wydalenie lub zwolnienie pracownika ze służby.

§ 41.

Jeżeli postępowanie weryfikacyjne wznowiono po śmierci pracownika na prośbę osób wymienionych w § 38 ust. 1, ogranicza się ono tylko do stwierdzenia naruszenia lub braku naruszenia przez pracownika przepisów § 19 ust. (1) pragmatyki.

§ 42.

Przy postępowaniu wznowionym stosuje się tryb ustanowiony niniejszym zarządzeniem.

Rozdział 4.

Doręczanie i terminy.

§ 43.

W sprawie doręczenia i terminów w postępowaniu weryfikacyjnym mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 7 i 8 ust. (3), (4), (5) i (6) pragmatyki, jeżeli zarządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

Rozdział 5.

Koszty postępowania weryfikacyjnego.

§ 44.

Koszty postępowania weryfikacyjnego pokrywa się z budżetu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Rozdział 6.

Rejestracja i przechowywanie akt weryfikacyjnych.

§ 45.

1. Komisje weryfikacyjne prowadzą rejestrację akt weryfikacyjnych systemem kartotekowym w sposób określony w przepisach kancelaryjnych dla konkretnych spraw osobowych.

2. Znakiem akt weryfikacyjnych są litery: O. K. W. dla okręgowych komisji weryfikacyjnych, G. K. W. dla Głównej Komisji Weryfikacyjnej.

3. Do czasu wydania odrębnego zarządzenia o przechowywaniu akt weryfikacyjnych — akta zawierające uchwały o zwolnieniu lub wydaleniu pracownika ze służby, przechowuje się w Biurze Personalnym M. K. przy decyzjach, którymi zwolniono lub wydalono pracownika ze służby.

4. Akta weryfikacyjne, nie wymienione w ust. 3, przechowują właściwe komisje w swych archiwach, przy czym przewodniczący komisji odpowiada za ich należyte zabezpieczenie.

Rozdział 7.

Postępowanie weryfikacyjne co do osób pobierających zaopatrzenie emerytalne, wdowie, sieroce lub odszkodowanie za nieszczęśliwe wypadki.

§ 46.

1. Zgodnie z § 60 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1946 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 231) komisje weryfikacyjne, określone w niniejszym zarządzeniu, przeprowadzają również postępowanie weryfikacyjne w stosunku do osób pobierających na podstawie wyżej wymienionego rozporządzenia zaopatrzenie emerytalne, wdowie lub sieroce.

2. W postępowaniu weryfikacyjnym co do osób wymienionych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy zarządzenia niniejszego z następującymi zmianami i odchyleniami:

1) przepisów niniejszego zarządzenia w tych częściach, które mogą być stosowane tylko do pracowników pozostających w czynnej służbie, nie stosuje się do osób wymienionych w ust. 1 (§§ 21, 23 ust. 3);

2) pod określeniem „obowiązki (przepisy) z § 19 ust. (1) pragmatyki" należy rozumieć w stosunku do osób wymienionych w ust. 1 obowiązek nienagannego zachowania się pod względem obywatelskim w czasie okupacji;

3) badanie weryfikacyjne może dotyczyć tylko ustalenia, jakie było zachowanie się weryfikowanej osoby pod względem obywatelskim w czasie okupacji;

4) do przeprowadzenia postępowania weryfikacyjnego jest rzeczowo właściwą komisja weryfikacyjna przy tej D. O. K. P., która wypłaca zaopatrzenie w chwili wszczęcia postępowania weryfikacyjnego;

5) decyzję o wszczęciu postępowania weryfikacyjnego wydaje przewodniczący również na wniosek władzy wypłacającej zaopatrzenie;

6) osobie weryfikowanej wolno przybrać sobie obrońcę także spośród emerytów P. K. P. lub M. K.

7) komplet weryfikacyjny może powziąć w stosunku do osób wymienionych w ust. 1 jedną z następujących uchwał:

a) o umorzeniu postępowania weryfikacyjnego,

b) o uzupełnieniu badania weryfikacyjnego,

c) o odstąpieniu sprawy do postępowania karno - sądowego,

d) o wystąpieniu do Ministra Komunikacji z wnioskiem o wstrzymanie wypłaty zaopatrzenia czasowo z równoczesnym określeniem daty, do której należy wstrzymać wypłatę,

e) o wystąpieniu do Ministra Komunikacji z wnioskiem o wstrzymanie wypłaty zaopatrzenia na stałe.

Uchwałę wymienioną pod lit. c) można powziąć łącznie z uchwałami określonymi pod lit. d) lub e).

8) do powzięcia ważnej uchwały o stałym wstrzymaniu zaopatrzenia wymagana jest jednomyślność członków kompletu weryfikacyjnego zarówno w I instancji jak i w II-giej w razie rozpatrywania sprawy przez II instancję;

9) osoba weryfikowana może odwołać się tylko od uchwały zawierającej wniosek o wstrzymanie wypłaty zaopatrzenia czasowo lub na stałe;

10) przepis § 34 ust. 1 pkt. 4) stosuje Główna Komisja Weryfikacyjna w następującym brzmieniu: „zatwierdzić uchwałę I-szej instancji lub zmienić tę uchwałę na jedną z przewidzianych w § 46 ust. 2 pkt. 7) lit. a), b), c). d). jeżeli odwołała się osoba weryfikowana lub na każdą inną uchwałę określoną w § 46 ust. 2 pkt. 7) jeżeli rozpatrywany jest również lub wyłącznie sprzeciw członka kompletu weryfikacyjnego";

11) osoba wymieniona w ust. 1, w stosunku do której wydano uchwałę o wstrzymaniu wypłaty zaopatrzenia czasowo lub na stałe, korzysta z tych samych uprawnień wynikających z niniejszego zarządzenia jakie przysługują pracownikowi, przeciw któremu zapadła uchwała o zwolnieniu lub wydaleniu ze służby (§§ 33, 34 ust. 2 zdanie ostatnie);

12) komisja weryfikacyjna, wydając we wznowionym postępowaniu uchwałę o umorzeniu postępowania weryfikacyjnego powinna uzupełnić tę uchwałę wnioskiem o przywrócenie wypłaty zaopatrzenia, jeżeli pierwotna uchwała opiewała na czasowe lub stałe wstrzymanie a umorzenie postępowania nie następuje z przyczyn wskazanych w § 36.

Rozdział 8.

Przepis końcowy.

§ 47.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr Pers. 1a. S-05-58-47.

Załącznik Nr 1 (do § 16).

Przyrzeczenie członka komisji weryfikacyjnej.

Zgodnie z honorem i sumieniem, dobro Państwa i sprawiedliwość za pierwsze mając przykazanie, przyrzekam jako członek komisji weryfikacyjnej spełniać swe obowiązki rzetelnie i uczciwie, wydawać sąd bezstronny i według mego najlepszego przekonania oraz doświadczenia, a treść spraw i przebieg narad zachować w tajemnicy.

157

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 17 lipca 1947 r. w sprawie udzielania posłuchań pracownikom P. K. P. w sprawach służbowych i osobistych.

Przepis § 21 pragmatyki służbowej wyraźnie reguluje sposób załatwiania spraw służbowych pracowników P. K. P. i nakłada na nich obowiązek zwracania się z prośbami, zażaleniami i odwołaniami ustnie lub pisemnie do bezpośredniego zwierzchnika służbowego, który obowiązany jest je rozpatrzyć i załatwić, albo też przekazać bezzwłocznie właściwej władzy jeżeli załatwienie przekracza jego zakres działania.

Zpowyższego wynika, że każda sprawa pracownika winna być przez bezpośredniego i następnych wyższych zwierzchników służbowych załatwiona w sposób wykluczający jakiekolwiek interwencje osobiste pracownika u hierarchicznie wyższych zwierzchników służbowych.

W rzeczywistości jednak w dalszym ciągu napływają do Ministerstwa Komunikacji od pracowników prośby, kierowane z pominięciem drogi służbowej, oraz zachodzą częste wypadki osobistych przez pracowników interwencji o załatwienie różnych spraw służbowych i prywatnych pracownika.

Stan ten w wysokim stopniu podważa dyscyplinę służbową i porządek służbowy, oraz wybitnie ujemnie wpływa na tok pracy w urzędach M. K.

W związku z tym polecam:

1) pouczyć podległych pracowników o obowiązku przestrzegania drogi służbowej zgodnie z § 21 pragmatyki służbowej;

2) wwypadku zaistnienia okoliczności dopuszczających osobistą interwencję pracownika w Ministerstwie Komunikacji, wydanie tym pracownikom przez dyrektora kolei państwowych lub zwierzchnika służbowego innego urzędu bezpośrednio podległego Ministerstwu Komunikacji, pisemnych zezwoleń na posłuchanie w Ministerstwie Komunikacji. Zaznacza się, że przedtem dana sprawa

pracownika winna być wszechstronnie zbadana w myśl wytycznych zarządzenia Ministerstwa Komunikacji z dnia 13. 6. 1947 r. Nr Pers. 1-20-11-47.

3) uregulować sprawę udzielania posłuchań pracowników na szczeblu dyrekcyj (urzędów).

Interesantów bez imiennego zezwolenia na posłuchanie Ministerstwo Komunikacji przyjmować nie będzie.

Nr Pers. 1-81-3-47.

DZIAŁ RUCHU KOLEJOWEGO.

158

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1947 r. o wydaniu „Przepisów kierunkowych dla ruchu towarowego" Nr R 6.

Niniejszym zatwierdzam „Przepisy kierunkowe dla ruchu towarowego" Nr R 6, które ukażą się w osobnym wydaniu. Przepisy te wchodzą w życie z dniem 1 grudnia 1947 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą „Przepisy kierunkowe" Nr R 6 zatwierdzone rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 5 lutego 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 11, poz. 47).

Nr RT. 60-29-47.

159

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1947 r. o wydaniu „Instrukcji dla dyspozytorów ruchu" Nr R 23.

Niniejszym zatwierdzam „Instrukcję dla dyspozytorów ruchu" Nr R 23, która ukaże się w osobnym wydaniu. Przepisy te wchodzą w życie z dniem 1 października 1947 r. Równocześnie traci moc obowiązującą „Instrukcja dla dyspozytorów ruchu" wydana dnia 8 lutego 1937 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 6, poz. 43).

Nr R. T.-60-31-47.

DZIAŁ MECHANICZNO - KOLEJOWY.

160

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 marca 1947 r. w sprawie wydania „Instrukcji o umieszczaniu reklam handlowych i ogłoszeń w wagonach osobowych PKP i w obrębie stacyj kolejowych".

Niniejszym zatwierdzam „Instrukcję o umieszczaniu reklam handlowych i ogłoszeń w wagonach osobowych PKP i w obrębie stacyj kolejowych", która ukaże się w osobnym wydaniu.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą „Instrukcja o umieszczaniu reklam handlowych i ogłoszeń w wagonach osobowych PKP" zatwierdzona rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 9 kwietnia 1934 r. w przedmiocie wydania „Instrukcji o umieszczaniu reklam handlowych i ogłoszeń w wagonach osobowych PKP" (Dz. Urz. M. K. Nr 13, poz. 71).

Nr VI. 350-9-47.

DZIAŁ ELEKTROTECHNICZNY

161

Uchwała Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1947 r w sprawie utworzenia w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" Biura Elektryfikacji Kolei.

Na podstawie art. 17, ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) upoważnia się Ministra Komunikacji do utworzenia w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" Biura Elektryfikacji Kolei z siedzibą w Warszawie, podlegającego bezpośrednio Ministrowi Komunikacji i powołanego do przeprowadzenia studiów nad elektryfikacją kolei, do opracowywania projektów elektryfikacji kolei oraz do organizowania, kierownictwa i kontroli robót związanych z elektryfikacją kolei podległych Ministrowi Komunikacji.

Nr I. 1-114-10-47.

162

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1947 r. o utworzeniu Biura Elektryfikacji Kolei i nadaniu statutu organizacyjnego temu Biuru.

Na podstawie art. 17, ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) i na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1947 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 8, poz. 161) zarządzam co następuje:

§ 1.

Tworzy się Biuro Elektryfikacji Kolei, jako osobny urząd przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", z siedzibą w Warszawie, podległy bezpośrednio Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji.

§ 2.

Ustrój i zakres działania Biura Elektryfikacji Kolei określa załączony statut organizacyjny.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1947 r.

Nr I. 1-114-10-47.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1947 r. Nr I. 1-114-10-47.

STATUT ORGANIZACYJNY BIURA ELEKTRYFIKACJI KOLEI.

§ 1.

Biuro Elektryfikacji Kolei, zwane w dalszym ciągu niniejszego Statutu „Biurem", jest osobnym urzędem przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", z siedzibą w Warszawie, podległym bezpośrednio Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji.

§ 2.

Zadaniem Biura jest przeprowadzanie studiów nad elektryfikacją kolei; opracowywanie projektów i planów elektryfikacji kolei oraz organizowanie, kierownictwo i kontrola robót związanych z elektryfikacją kolei podległych Ministrowi Komunikacji.

§ 3.

1. Na czele Biura stoi dyrektor Biura, mianowany przez Ministra Komunikacji, posiadający w sprawach administracyjnych i gospodarczych uprawnienia równe uprawnieniom dyrektorów kolei państwowych, ze zmianami wynikającymi z niniejszego statutu.

2. Dyrektor Biura:

1) sprawujekierownictwo i nadzór nad całością prac Biura oraz nadzór ogólny nad wykonywaniem robót elektryfikacyjnych w terenie, w granicach obowiązujących przepisów, w myśl celowej i oszczędnej gospodarki oraz zgodnie z potrzebami obrony Państwa.

2) reprezentuje Biuro na zewnątrz;

3) podlega osobiście bezpośrednio Ministrowi Komunikacji, polecenia jednak służbowe otrzymuje bądź od Ministra Komunikacji, bądź też od właściwych organów Ministerstwa Komunikacji,

4) jest zwierzchnikiem pracowników Biura i podległych Biuru jednostek wykonawczych na linii i posiada w stosunku do nich kompetencje takie jakie posiadają dyrektorzy kolei państwowych w stosunku do pracownków okręgu;

5) organizuje i koordynuje pracę Biura oraz dba o jej rozwój i ulepszenie;

6) wydaje instrukcje pracownikom Biura dotyczące należytego wykonania prac w Biurze i robót przy budowie;

7) czuwa nad ścisłym wykonaniem przez wszystkie organa Biura poleceń i wskazówek służbowych Ministra i Ministerstwa Komunikacji;

8) jest odpowiedzialny przed Ministrem Komunikacji za działalność służbową własną, oraz za działalność służbową Biura i podległych jednostek wykonawczych;

9) zatwierdza projekty szczegółowe i wykonawcze w zakresie elektryfikacji kolei w ramach projektów ogólnych zatwierdzonych przez Ministra (Ministerstwo) Komunikacji;

10) zarządza wykonanie robót w terenie przez przedsiębiorstwa państwowe, spółdzielcze i prywatne oraz sposobem gospodarczym;

11) ma prawo zawierać umowy o wykonanie projektów i opracowań technicznych przez osoby postronne (fizyczne i prawne) do kwoty 1.000.000 zł. w pojedyńczym przypadku;

12) co do oddawania robót i dostaw z przetargu ograniczonego i publicznego, oraz z wolnej ręki, co do zezwolenia na dodatkowe roboty nieprzewidziane w umowie, jak też co do zakupu w wyjątkowych przypadkach z wolnej ręki materiałów i inwentarza — ma takie same kompetencje jak dyrektor kolei państwowych;

13) składa Ministrowi Komunikacji i właściwym organom Ministerstwa Komunikacji sprawozdania z zakresu działania Biura i z zakresu robót w terenie;

14) decyduje we wszystkich innych sprawach z zakresu działania Biura, z wyjątkiem spraw, zastrzeżonych Ministrowi (Ministrerstwu) Komunikacji lub dyrekcjom okręgowym kolei państwowych.

§ 4.

1. Dyrektora Biura zastępuje wicedyrektor który jednocześnie prowadzi jeden z wydziałów Biura.

2. W okresie zastępstwa przechodzą na wicedyrektora wszystkie prawa, obowiązki i odpowiedzialność służbowa dyrektora Biura.

§ 5.

1. Biuro dzieli się na wydziały:

1) Ogólny;

2) Studiów;

3) Techniczny;

4) Budowy.

2. Wydziały dzielą się na referaty, których ilość uzgadnia dyrektor Biura z właściwymi organami Ministerstwa Komunikacji.

§ 6.

1. Na czele wydziałów stoją naczelnicy, wydziałów, mianowani i zwalniani przez Ministra Komunikacji.

2. Naczelnik Wydziału:

1) podlega bezpośrednio dyrektorowi Biura, polecenia jednak służbowe otrzymuje także od Naczelnika wydziału zastępującego dyrektora Biura, w granicach jego kompetencji;

2) jest bezpośrednim zwierzchnikiem służbowym pracowników podległych referatów;

3) sprawuje kierownictwo i nadzór nad sprawami i czynnościami podległych rereratów, kierując się zasadami oszczędnej i celowej gospodarki;

4) jest odpowiedzialny za swoją osobistą działalność służbową oraz za działalność podległych referatów;

5) czuwa nad stosowaniem obowiązujących przepisów, oraz nad ścisłym wykonywaniem poleceń służbowych i wskazówek zwierzchników;

6) obejmuje inicjatywę w sprawach z zakresu czynności referatów wydziału;

7) organizuje prace w referatach oraz dba o należyte i równomierne zatrudnienie pracowników i ich wyszkolenie;

8) w sprawach administracyjnych i gospodarczych ma takie same kompetencje jak odpowiedni naczelnik służby lub biura w DOKP.

3. Jeżeli naczelnik wydziału nie może pełnić czynności służbowych zastępuje go pracownik wyznaczony przez dyrektora Biura. Na zastępującego przechodzą wszystkie prawa, obowiązki i odpowiedzialność naczelnika wydziału.

§ 7.

1. Do składu każdego wydziału wraz z podległymi mu referatami, należy prócz naczelnika wydziału odpowiednia ilość referentów i sił pomocniczych, ustanowiona na podstawie ilościowego i jakościowego ustalenia stanowisk i przewidziana w planie finansowo-gospodarczym P. K. P.

2. Personel Biura może składać się:

1) z pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę;

2) z urzędników Ministerstwa Komunikacji i pracowników P.K.P. po przeniesieniu ich do służby w Biurze w charakterze pracowników P. K. P., zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji na wniosek dyrektora Biura.

§ 8.

Dyrektor Biura i upoważnione przez niego organa Biura porozumiewają się w zakresie swej działalności:

1) z wszystkimi władzami i urzędami państwowymi I i II instancji — bezpośrednio;

2) z władzami i urzędami naczelnymi — za pośrednictwem Ministerstwa Komunikacji.

§ 9.

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Warszawie wykonywa dla Biura następujące czynności:

1) załatwia sprawy wojskowo-kolejowe;

2) przeprowadza na wniosek dyrektora Biura, postępowanie dyscyplinarne przeciwko pracownikom Biura, z tym zastrzeżeniem, że w komisjach dyscyplinarnych biorą udział także pracownicy Biura;

3) załatwia sprawy weryfikacyjne pracowników Biura;

4) udziela opieki lekarskiej pracownikom Biura i członkom ich rodzin;

5) zaopatruje pracowników Biura w węgiel deputatowy i artykuły aprowizacji;

6) przyznaje pracownikom Biura zwolnionym ze służby i ich rodzinom, oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom zaopatrzenie, odszkodowanie za nieszczęśliwe wypadki i inne świadczenia przewidziane w przepisach emerytalnych, z wyjątkiem tych, których przyznanie zastrzeżono Ministrowi (Ministerstwu) Komunikacji,

7) przyznaje odprawy;

8) załatwia sprawy zaopatrzeń wyjątkowych dla pracowników Biura;

9) udziela zapomóg emerytom oraz wdowom i sierotom po pracownikach i emerytach Biura, w granicach przydzielonego kredytu;

10) poddaje oględzinom lekarskim emerytów i osoby pobierające odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek, oraz osoby przyjmowane do służby;

11) załatwia sprawy zasiłków na utrzymanie dla rodzin pracowników Biura wydalonych ze służby.

§ 10.

Gotówkę potrzebną na swoje wypłaty Biuro otrzymuje z Kasy Głównej P.K.P. w M. K. na podstawie zapotrzebowań w ramach przydzielonego kredytu przelewem na wskazane instytucje kredytowe (P.K.O. lub B.G.K.) na rachunek czekowy Biura.

§ 11.

1. Organami wykonawczymi Biura w terenie są Oddziały elektryfikacji tworzone w miarę potrzeby w drodze zarządzeń Ministra Komunikacji na wniosek dyrektora Biura.

2. W razie potrzeby mogą być tworzone na wniosek dyrektora Biura w drodze osobnych zarządzeń Ministra Komunikacji wydziały Biura, z siedzibami położonymi poza Warszawą. Zakres działania takich wydziałów określi każdorazowo wspomniane wyżej zarządzenie.

3. Dla wykonania określonych prac na terenie oddziałów mogą być tworzone na wniosek dyrektora Biura w drodze zarządzeń Ministra Komunikacji, odcinki elektryfikacji podległe oddziałom elektryfikacji.

4. Naczelnicy oddziałów elektryfikacji mają uprawnienia, obowiązki i odpowiedzialność służbową naczelników oddziałów k. p.

5. Zawiadowcy odcinków elektryfikacji mają uprawnienia, obowiązki i odpowiedzialność służbową zawiadowców odcinków służby elektrotechnicznej.

6. Szczegółowy zakres działania wydziałów Biura oraz tryb pracy Biura określi Regulamin zatwierdzony przez Ministra Komunikacji.

§ 12.

Biuro zamieszcza swoje zarządzenia i komunikaty w Dzienniku Urzędowym M. K.

163

DZIAŁ DRÓG WODNYCH.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 19 lipca 1947 r. w sprawie nazwy odcinka rzeki Bugu od ujścia Narwi do ujścia do Wisły.

Wobec częstych wątpliwości jak nazywać odcinek rzeki Bugu od ujścia Narwi do ujścia do Wisły ustala się nazwę omawianego odcinka na „Bug". W związku z tym należy dokonać odpowiednich zmian w napisach, dokumentach, mapach, planach i t. p.

Nr RT — 110-13-47.

DZIAŁ SAMOCHODOWY.

164

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 31 lipca 1947 r. w sprawie rejestrów praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych.

Na podstawie ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 302) w brzmieniu obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1938 r. o sprostowaniu błędów w tekście ustawy z dnia 28 kwietnia 1938 r. o rejestrowych prawach rzeczonych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 595) rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 9 września 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu o rejestrze praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 586) zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 16 listopada 1938 r. w sprawie instrukcji dla wojewódzkich władz administracji ogólnej o prowadzeniu rejestru praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. Urz. M. K. Nr 68, poz. 538). zarządza się zaprowadzenie z dniem 1 sierpnia 1947 r. rejestrów praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych.

Opłaty skarbowe zamiast opłat stemplowych należy pobierać zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu z dnia 19 lipca 1947 r. Nr D. V. 6325-4-47 (zał. 1).

Druki potrzebne do prowadzenia rejestru praw rzeczowych należy pobrać z Centralnego Zarządu Motoryzacji, a po wyczerpaniu zapasu zamawiać we własnym zakresie.

Nr M-4a-002-23-47.

Załącznik 1.

(do okólnika MK z dn. 31.7.47).

Rzeczpospolita Polska
Ministerstwo Skarbu
Nr D. V. 6325-4-47

Warszawa, 19 lipca 1947 r.

Rejestr praw rzeczowych
na pojazdach mechanicznych opłata skarbowa.

Do
Ministerstwa Komunikacji
Centralny Zarząd Motoryzacji
w miejscu.

W związku z pismem z dnia 7 czerwca 1947 r. L. dz. Nr M. 4-a-302-92-47 — Ministerstwo Skarbu komunikuje, że wobec uchylenia ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 64 z 1935 r. poz. 404) należy w myśl art. 1 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz.

107) zamiast opłat stemplowych, określonych w §§ 2 ust. (1), (2), (5), 6, 7 i 8 rozporządzenia z dnia 3 listopada 1938 r. o opłatach w postępowaniu, wiążącym się z rejestrem praw rzeczowych na pojazdach mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 587) pobierać opłatę skarbową w następującej wysokości:

1) od zgłoszeń o ustanowienie rejestrowego prawa rzeczowego, czy to na podstawie umowy sprzedaży, czy też umowy zastawniczej (§ 2 ust. (1) jak również o przelew uprawnień z tytułu rejestrowego prawa rzeczowego (§ 2 ust. (21) — w wysokości 50 zł; zgłoszenia te bowiem jako zawierające wnioski o dokonanie czynności urzędowej, a wnoszone do władz rejestrowych t. j. władz państwowych są w rozumieniu art. 1 dekretu o opłacie skarbowej podaniem i podlegają opłacie skarbowej w myśl poz. 1 lit. a Cz. I Tabeli opłat skarbowych, stanowiącej załącznik do dekretu; takiej samej opłacie podlegają również wszelkie inne podania wnoszone do władzy rejestrowej, a dotyczące rejestru (§ 2 ust. (5); i

2) od uwierzytelnienia odpisu przez władzę rejestrową oraz od wypisu z rejestru (§ 6 i 7) w wysokości 20 zł względnie 10 zł według zasad podanych w poz. 2 lit. c i lit. e Cz. I Tabeli opłat skarbowych.

3) od zaświadczenia władzy rejestrowej, określonego w § 8 omawianego rozporządzenia — w wysokości 50 zł w myśl poz. 2, lit. b. Cz. I. Tabeli opłat skarbowych. W końcu Ministerstwo Skarbu zaznacza, że do podań tych i zaświadczeń stosują się również przepisy dodatkowe Nr 1, 2, i 4 Cz. II. Tabeli opłat skarbowych.

CZĘŚĆ C.

Tytuły aktów prawodawczych ogłoszonych w Dz. U. R. P. dotyczących częściowo lub interesujących dział komunikacji:

165

Ustawa z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy

(p. Dz U. R. P. Nr 49, poz. 252).

166

Ustawa skarbowa z dnia 1 lipca 1947 r. na okres od 1 stycznia 1947 r. do 31 grudnia 1947 r. i załącznik do niej: Budżet na okres od 1.I. — do 31.XII. 1947 r.

(p. Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 257).

167

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 czerwca 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, a co do §§ 12 — 24 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258).

168

Rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 czerwca 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 259).

169

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1947 r. o wykonaniu art. 21 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

(p. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 260).

170

Rozporządzenie Ministra Odbudowy z dnia 24 czerwca 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zwolnienia spółdzielczych przedsiębiorstw budowlanych: „Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane" i „Samopomoc Chłopska" od niektórych warunków co do zabezpieczenia zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa.

(p. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 262).

171

Ustawa z dnia 3 lipca 1947 r. o normach i standartach budowlanych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 269).

172

Ustawa z dnia 4 lipca 1947 r. o planowej gospodarce energetycznej.

(p. Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 271).

173

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 czerwca 1947 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Zdrowia i Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 października 1945 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego.

(p. Dz. U. R. P. Nr 52 poz. 280).

Adres Redakcji: Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Departament Ogólny (Wydział Organizacyjny). Telefon wew. M.K. Nr 311.
Adres Administracji: Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji, ul. Chałubińskiego 4. Konto czekowe P.K.O. Nr 1658, — Telef. wew. M. K. Nr 337.

Do nabycia w Administracji Wydawnictw M. K., w Składnicach taryfowych D. O. K. P. i C. B. T. i R. Z. w Bydgoszczy. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Warunki prenumeraty: Prenumerata wynosi w Kraju:
Kwartalnie zł 40, półrocznie 80, rocznie 160 zł. Cena każdego numeru zł 10.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Zakłady Graficzne Ministerstwa Komunikacji w Warszawie, Chałubińskiego Nr 4.